

Elevelest 9.trinn: «Sjansen»

Jens stod foran målet. For bare to minutter siden hadde han aldri trodd at dette ville skje. Han hadde sittet på tribunen i den røde fotballdrakta si, og med keeperhanskene i henda og sett på kameratene sine spille, og publikum heiet og jublet høyere enn de noen gang hadde gjort. Han gjorde det samme som han alltid hadde gjort. Han var den som delte ut drikkeflasker og ønska de andre lykke til. Egentlig følte han seg som en tiger i bur, som så på alle de andre dyra løpe fritt.

Laget til Jens hadde kommet seg helt til finalen i NM for gutter i årsklassen 13-14, men Jens var bare reservekeeper. På alle de 10 kampene laget hadde spilt til nå, hadde Kim, hovedkeeperen, bare sluppet inn 12 mål, og laget hadde vunnet overlegent.

Bare ett minutt før denne finalekampen slutta, var det en motspiller som hadde sparka Kim i kneet, så han ikke kunne stå oppreist. «Kom igjen da Jens! Vi trenger deg!» hørte han kameraten sin rope. De andre derimot, hadde sett oppgitte og sure ut. Ingen likte Jens. Spesielt ikke når han skulle spille fotball. Hver gang Jens måtte stå i mål, ble han helt fjern og bare stirra ut i lufta og så ballen fly inn i målet. Det følte som om hele kroppen hans frøs til is, og han greide ikke å bevege en eneste muskel. Han hadde redda ett mål på det halve året han hadde spilt fotball. Ikke at han hadde fått så mange sjanser til å vise at han faktisk kunne.

«Kan du prøve å redde bare ett frispark? Vær så snill? Du greier det! Kom igjen, nå har du ikke noe valg lenger!» sa treneren til han med en liten latter i stemmen. Han reiste seg forsiktig fra sidebenken og gikk sakte mot målet mens han tok de svarte og hvite keeperhanskene på de svette og klamme hendene. Så nå stod han der. Han var en mus, mens alle andre var kjemper. Noen av de andre lagspillerne himla med øynene, andre sendte stygge blikk til han. Han kjente svetten renne i panna. «Hva skjedde hvis han ikke redda ballen? Gikk det an å bli enda mindre likt enn det han var nå?» tenkte han.

Svetten fortsatte ned i øynene, og beina begynte og skjelve. Han følte seg kvalm og kjente blodet pumpe i ørene. Han prøvde så godt han kunne og ta seg sammen. «Okay, det er nå eller aldri», mumlet han til seg selv.

Han så motspilleren stå klar med ballen foran seg, og alle de andre spillerne bak seg. Publikum holdt pusten. Det eneste man hørte av lyder, var vinden som raslet i bladene på trærne. Ballen fløy igjennom luften. I det øyeblikket han så ballen komme mot seg, husket han hva kompisens hans hadde sagt til ham før hans første kamp: «Du er nødt til å ta noen sjanser, Jens! Bare hopp i det!» Det var det han hadde gjort den gangen. Han hadde tatt en sjanse og hoppa etter ballen nesten før han så hvilken retning den fløy. Han kastet seg etter ballen og landa på ryggen i det fuktige kunstgresset.

Dommeren blåste i fløyta, og kampen var over. Han hørte jubel. Folk ropte navnet hans og klappa. Han ble løfta opp fra bakken og kasta i været av lagspillerne sine. Noen rakte han den store gullpokalen, den var så tung at han nesten ikke greide å holde den. Han brukte alle kreftene han hadde igjen, og løfta pokalen så høyt han kunne over hodet, mens alle jubla og klappa under han.